

POWOLIĆ (1) *vb pf*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w po- oraz wola).

[*praet 3 sg m powol(e)ł. ◇ 3 pl m pers powolili.*] ◇ *con 3 sg n by powoliło.*

Sł stp notuje, Cn, Linde brak.

Dać pozwolenie, przyzwolić, zgodzić się:

[*powolić komu: AktaSynod I 100 cf W przeciwstawieniu.*]

[*powolić czemu [= na co]: Ministrowie, gdy miesce prawdzie dali a temu nauczaniu powolili, jeszcze dalej się pytali br(ata) Jerzego AktaSynod I 93.*]

[*powolić na co: wyżądał to sobie u panów tego miasta, aby zasię publica disputatio beła z x. Łaskim w tych rzeczach. Na to powolili panowie, powoleł i x. Łaski. AktaSynod I 115.*]

[*W przeciwstawieniu: »odpierać ... powolić«: Mąż ten aczkoli pirwej temu odpierał, wszak przedsię na to przyszło, że pannie powoleł a ślub abo potwierdzenie małżeństwa od ministra jednoty naszej przyjął AktaSynod I 100.*]

Przen:

Zwrot: »powolić sobie [w czym]« [szyk zmienny]: [nigdzie takiego wypisania szczęścia nie znajdujemy, które by] ferce człowieczé ktemu przywoździło aby więcey w uczinkoch cznotliwych niżli w bogactwie łobie powoliło/ a tamo wślytkę łszczęfcia łwego mnogolcz pokładało. ForCnRWiet Av; [Mądrość takżeż trwála femną/ á wślytkich rzeczy których żadały moje oczy niebronilem ym/ ánim też bronil ferce moiemu/ áby niepowoliło łobie we wśfelkim lubowaniu [Eccle 2/10] HierWielEccle 3v].

Synonimy: dopuścić, zgodzić się.

Formacje współrdzenne cf WOLEĆ.

Cf POWOLENIE, POWOLONY